

Sygn. akt II CSK 456/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku I. S. i T. S.

przy uczestnictwie Z. K. i L. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników kwotę 600  
(sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując na podjęcie przez Sądy orzekające w sprawie samodzielnej inicjatywy dowodowej mającej na celu obalenie domniemania samoistności posiadania wnioskujących o stwierdzenie zasiedzenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.). Odnosząc się do potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, trzeba podkreślić, że powołując się na tę przesłankę skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają. Powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 – nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przedstawia wyводу uwzględniającego powyższe wymagania. Brak w nim sformułowania konkretnego zagadnienia, które potencjalnie można rozwiązać dwojako. Brakuje

również przytoczenia konkurujących ze sobą stanowisk wyrażanych w doktrynie lub w orzecznictwie i uzasadnienia ich podstaw prawnych. Poza tym należy wskazać, że wątpliwości przedstawione przez wnioskodawców mają charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi, dokonanymi przez Sąd drugiej instancji. Ocena *animus* skarżących została bowiem dokonana na podstawie całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie zaś na podstawie dowodów przeprowadzanych przez Sąd z własnej inicjatywy (zob. s. 20 uzasadnienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 października 2013 r.). Takie ujęcie podstawy mającej usprawiedliwiać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niedopuszczalna, bowiem na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. skargi nie można oprzeć na zarzutach dotyczących ustalania faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).